

TREBALL

ano : 1970

MINISTERIO
DE CULTURA

RESOLUCIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P. S. U. DE CATALUNYA

(*) La maniobra continuïsta de l'Opus Dei està condemnada al fracàs

L'ANY 1970 comença en moments en que es manifesta un vigorós ascens de la lluita de la classe obrera i d'altres capes socials per les seves reivindicacions, contra la Llei Sindical, per l'Amnistia i les llibertats democràtiques; en moments en que la unitat de les forces d'oposició s'obre camí i s'accelera el procés que ha de desembocar en la conquesta de la democràcia.

La marxa dels esdeveniments en el nostre país durant els darrers mesos confirma l'anàlisi exposada en la Resolució del Partit Comunista d'Espanya de maig del 1969 i en altres documents del nostre Partit Socialista Unificat de Catalunya tocant a la impossibilitat de retornar al passat la realitat nacional. Així ho prova el fracàs de l'estat d'excepció, després del qual va obrir-se una nova etapa que havia d'agreguar les contradiccions entre les camarilles de l'oligarquia i oferir noves i més grans possibilitats a l'acció de les masses en lluita per la liquidació de la dictadura i la conquesta de la llibertat.

Després de l'aixecament de l'estat d'excepció, que expressa el retrocés dels ultres, es produeix el nomenament del successor Juan Carlos, els escàndols « Matesa » i d'altres semblants, es fan més aguts els enfrontaments de les camarilles i es fa pública la crisi governamental amb el canvi de Govern més profund i significatiu de tots els haguts en els trenta anys de dictadura franquista.

El quasi total desplaçament de la Falange per l'Opus Dei i, en certa manera, la disminució del poder personal de Franco, constitueixen sens dubte un cop, no solament per a les formes feixistes de Poder, sinó per al règim oligàrquic, en l'origen del qual cop s'hi troba, com a factor principal, la lluita de les masses.

Davant la impossibilitat de seguir governant com ho venien fent, els grups oligàrquics dominants, esperonats per les necessitats de mercats, per l'agudització de les dificultats econòmiques, pretenen de mantenir llur dictadura amb noves formes.

(*) Els subtítols són de la Redacció de « Treball ».

Amb un quart de segle de retard, posen al racó els signes externs de més visible caràcter feixista, cercant a fer-se acceptables dins i fora d'Espanya.

En el Govern Carrero Blanco-López Rodó-López Bravo, representants destacats de l'oligarquia prenen en les seves mans els llocs principals i desplacen els desprestigiats servidors falangistes de la mena de Solís.

El propòsit de l'oligarquia és de prolongar la seva dictadura de classe, barrar el

pas a la democràcia, imposar el continuïstisme en la perspectiva d'un franquisme sense Franco.

En la realització d'aquest intent, homes de la gran burgesia catalana hi prenen part molt activa posant de manifest, una vegada més, llur caràcter profundament reaccionari i llur integració en l'oligarquia espanyola. Aquesta gran burgesia catalana, de la qual han sortit els principals protagonistes de « l'affaire » Matesa amb Vilà Reyes i Salvat, enlaira al poder dictatorial els López Rodó, Garicano Goñi, Fontana Codina, els Cruyllas, Ordeig i companyia ampliant, en estret maridatge amb l'Opus Dei, la seva responsabilitat en el manteniment del règim franquista.

(passa a la p. 2)

EN PLE CENTRE DE BARCELONA

La manifestació llampec del 23 de desembre al carrer de Pelai de Barcelona. Dos dies abans, manifestacions similars tenien lloc a Terrassa i a Sabadell cridant les consignes d'Amnistia i Llibertat sindical i distribuïnt milers de fulles als vianants.

Així, igual que al 1917, 1921, 1923, 1930 i 1936, els grans capitalistes catalans acudeixen a apuntalar el poder centralista més

reaccionari contra els interessos del poble català, dels treballadors i pobles d'Espanya.

Un Govern « nou » amb la mateixa odiada política dictatorial

EN els seus amb prou feines tres mesos de vida, el Govern ha confirmat aquest caràcter i els fins que denunciem, donant continuïtat a allò que han estat característiques essencials del règim de dictadura :

a) Ha mantingut la política repressiva, s'ha negat a promulgar l'Amnistia, conservant a les presons els dirigents obrers i militants democràtics; els Consells de Guerra i el T.O.P. continuen jutjant i condemnant a severes penes els comunistes, catòlics, membres de les Comissions Obres i altres components de l'oposició en virtut de les Lleis especials i particularment de l'anomenada de « Bandidaje y Terrorismo »; manté l'ocupació de la Universitat per les forces policiaques.

Són nombrosos els obrers, estudiants, i intel·lectuals catalans empresonats, com Pere Ardiaca, Jordi Cunill, Pedro Hernandez, Vicenç Faus, Alfonso C. Comín, Daniel Cando, Agustín Romero, López Bulla Francisco Roda, Juan Antonio Castilla, Miguel Morante i tants i tants d'altres.

Al País Basc, dirigents obrers i estudiants, comunistes i membres de l'E.T.A., sacerdots i catòlics progressistes, sofreixen una persecució particularment rabiosa. En els nous Consells de Guerra que preparen els tribunals d'excepció seran demanades algunes penes de mort.

I així, a Madrid, Astúries, Sevilla, arreu d'Espanya, sofreixen presó dirigents obrers i democràtics com Horacio F. Inguanzo, Narciso Julián, José Sandoval, Marcelino Camacho, Ariza, Hoyos i molts més.

b) En consonància amb el seu contingut classista i per a seguir amuntegant fabulosos beneficis, el Govern opusdeïsta, fidel continuador de la política antiobrera i antipopular del Govern anterior, ha re-congelat els salaris establint els indignants límits d'un 6,5 % per als convenis amb vigència d'un any i d'un 8 % per als de dos anys, límits que no permeten ni tan solament compensar l'elevació ja soferta pel cost de la vida en el darrer període, i això quan ens trobem en presència d'una nova pluja d'augments en articles fonamentals d'ampli consum i serveis de primera necessitat, com són els productes alimenticis, els lloguers, els transports, l'electricitat, el carbó, etc., augmentos que disminuiran encara més el poder adquisitiu de les masses treballadores, el seu salari real i nivell de vida.

c) En política exterior, el nou Govern proclama obertament la seva disposició a

facilitar la colonització del país pel capital monopolista internacional i a prorrogar l'establiment de les bases militars ianquis a Espanya.

La unitat antifranquista i democràtica avança

EL nou Govern no ha despertat cap il·lusió entre els treballadors i el poble en general. A despit dels esforços realitzats pel nou equip ministerial, els Estapé que han acceptat de comprometre's i condemnar-se en la maniobra opusdeïsta són tan escassos en nombre com en significació política.

Al contrari, en el curs de poques setmanes hem vist pronunciar-se contra aquest intent, d'una manera o altra, no solament les distintes forces d'oposició, sinó àdhuc sectors i personalitats polítiques que recentment encara es movien en els límits dels règim.

La presa de posició, a Madrid, d'homes polítics destacats negant possibilitat de futur al grup opusdeïsta i pronunciant-se per una sortida democràtica, el document dels 131 exigint unes llibertats mínimes, la plataforma solidària i per l'Amnistia a Astúries, que recolza en més de 10.000 firmes, proven els passos que va fent la unitat antifranquista i democràtica.

Contra el 6,5 %, contra la Llei sindical; per les reivindicacions: enèrgica i ampla acció de masses!

COSA essencial és el desenrotllament de la lluita de les masses i en primer lloc de la classe obrera. En els principals centres industrials d'Espanya tenen lloc accions múltiples entre les quals cal destacar les dels miners d'Astúries, dels metal·lúrgics d'Orbegozo (Guipúscoa), dels obrers de l'Standard, de Madrid, dels d'Entrecanales y Tavora, a Sevilla, etc.

A Barcelona, els obrers de la S.E.A.T. duent a cap, massivament, assemblees, concentracions, marxés i

La Declaració d'alternativa democràtica feta pública a primers de desembre per la Comissió Coordinadora de les Forces Polítiques de Catalunya, l'acord contra la repressió subscrit pel Partit Comunista d'Euskadi, el moviment E.T.A. i els sacerdots progressistes bascs i en aquests dies el document firmat per les organitzacions obreres i partits polítics de l'oposició a Sevilla, constitueixen importants progressos vers el Pacte per la Llibertat.

Entorn del Projecte de Llei Sindical és on de manera més visible i espectacular s'ha fet públic l'isolament i condemna de la dictadura. El pronunciament massiu dels més diversos sectors socials i polítics contra aquest Projecte i, en molts casos, per un sindicat de treballadors independent, unitari i democràtic, tal i com el reclamen les Comissions Obreres, representa un pas important en la marxa vers la democràcia.

En estreta relació amb la lluita contra el Projecte de Llei Sindical del Govern, s'ha anat afermant l'exigència de llibertat pels obrers detinguts per defensar els seus drets i interessos i, més ampliament, per l'Amnistia per als presos i exiliats polítics. Això subratlla la greu responsabilitat de les jerarquies de l'Església espanyola que no s'han pronunciat públicament per l'Amnistia, cosa que afavoreix la continuació de la repressió.

L'Episcopat català, recentment, va fer un plantejament positiu sobre el dret dels treballadors a tenir una organització independent i a elegir els seus representants democràticament a tots els nivells, actitud que valorem. No ha fet, però, un semblant pronunciament en defensa de la llengua i les llibertats de nacionals de Catalunya, ni tampoc en relació al fonamental problema de l'Amnistia, qüestions aquestes en les quals destacades figures de l'Església a Catalunya s'han manifestat repetidament d'acord amb els sentiments nacionals i populars.

Tota aquesta situació política que hem examinat fins aquí ofereix una gran oportunitat, que tots estem obligats a transformar en acció decidida, intel·ligent i entusiasta, per tal d'acabar amb la dictadura i conquistar la llibertat.

treball lent exigint una important elevació dels jornals, una autèntica representació obrera i tota una sèrie d'altres reivindicacions. Per la seva part, els treballadors de la Maquinista, de Lamparas Z, han anat units a la vaga en defensa de llurs reivindicacions.

El límit salarial del 6,5 % promourà, està promovent ja, una potent protesta obrera,

(passa a la p. 7)

molt més enèrgica i extensa que la que fou realitzada contra el 5,9 % puix que, tot just dictat, el límit ha estat ja trencat en diverses empreses. Es tracta ara d'estendre i coordinar la lluita dels treballadors pels seus convenis i reivindicacions, pel seu dret a celebrar assemblees a les empreses, contra la Llei Sindical i per un veritable sindicat obrer.

En aquest sentit, cal desenrotllar múltiples lluites parcials, per empresa, Ram i localitat, que preparin les condicions per a una gran acció generalitzada a tot el país contra el Projecte de Llei Sindical del Govern i per un sindicat obrer, unitari, independent i democràtic, tal i com assenyalen les Comissions Obreres. Es tracta, a més, d'organitzar la participació en aquesta jornada nacional de totes les forces polítiques i socials, de les personalitats, de tots aquells que s'han pronunciat i es pronuncien contra la Llei sindical del Govern. El fet que García del Ramal hagi dit que el Govern no retirarà el Projecte tot i l'opo-

Defensa dels interessos de la pagesia

EN allò que fa referència al camp, la vaga admirable dels obrers viticultors de la zona de Jerez, les accions dels camperols catalans en defensa dels seus interessos, mostren també quant grans possibilitats de lluites de masses hi ha latents en la greu situació per la qual travessa la nostra agricultura.

El procés d'eliminació de Falange de les zones rurals, els aguts problemes pendents de solució, la urgència de transformacions estructurals, de la reforma agrària basada en el principi de la terra per al qui la treballa, creen una situació que ha de facilitar el desenrotllament de la lluita organitzada dels homes i dones del camp.

Les Comissions Pageses, que apareixen ja com una expressió d'aquesta lluita organitzada, han d'enfortir-se, crear-se allí on no existeixen, alhora que són utilitzades intel·ligentment les Germandats, Cooperatives i d'altres entitats legals per a defensar els interessos dels camperols.

A Catalunya, l'exigència per vies d'apremi als camperols de Girona i Lleida de la injusta Quota Empressarial de la Seguretat Social Agrària, amb amenaça d'embargament de les propietats, i l'existència d'altres problemes com el de la importació de la fruita i els que es troben a l'origen de les reivindicacions dels colons de l'antiga Unió Laical, dels de Montagut i Valmanya, fan possible i necessari el desenrotllament d'una àmplia lluita per a imposar les exigències dels pagesos.

Les finques dels latifundistes han de passar a ésser propietat dels colons i parciers que les conreen; les terres dessecades del Delta de l'Ebre i d'altres que són guanyades al mar, han de ser entregades en propietat als jornaleros, parciers i camperols sense terra; els jornaleros han de percebre un salari mínim de 300 pessetes, una assegurança d'atur i una Seguretat Social equivalents a les dels treballadors industrials.

Aquestes justes exigències cal que rebim el suport de la classe obrera, dels intel·lec-

sicció generalitzada en contra seva exigeix que sigui acumulada el màxim de força per tal d'imposar que el Projecte sigui retirat.

Les dificultats que ha trobat a Barcelona el moviment obrer pel seu ampli desenvolupament, poden i han de ser vençudes en el curs de la lluita, amb un profund treball realitzat a les fàbriques i de manera fonamental a les més importants. Els exemples de l'A.E.G. de Terrassa, de la Siemens de Cornellà i ara de la S.E.A.T. de Barcelona, serveixen de guia i estímulo.

Aquests exemples ensenyen que per a promoure l'organització i la lluita del moviment obrer, cal combinar les formes legals d'acció, la celebració d'assemblees a les fàbriques, en els locals sindicals (que pertanyen als treballadors i usurpen els verticalistes), amb l'activitat extralegal de les Comissions Obreres i organismes de coordinació als diferents nivells.

tuals i estudiants, de totes les forces democràtiques.

« ... El Comitè de S.E.A.T. del Partit Socialista Unificat de Catalunya (P.S.U.C.), el Partit dels comunistes de Catalunya, s'adreça a tots els treballadors de S.E.A.T. per a saludar la lluita que estem duent a cap en la conquesta dels drets obrers. En identificar-nos amb aquesta lluita, ho fem amb la profunda satisfacció de poder dir que el que hem aconseguit a S.E.A.T. ho hem fet tots els treballadors, els 10.000 companys que hem participat a les assemblees, marxades i mitings en els tallers i que ara hem començat el baix rendiment, que ens prepara per a noves accions.

Què hem aconseguit ja?

Hem aconseguit unir-nos, donar proves de la nostra consciència de classe, que no estem disposats a acceptar l'explotació, que tenim reivindicacions, exigències, i que volem conquerir-les.

Hem trencat la por que el capitalisme i la seva dictadura feixista intenten imposar damunt la nostra classe, damunt del nostre poble. I hem demostrat que, trencada aquesta por, la nostra força és molta.

Hem imposat la pràctica de les assemblees en el taller. Aquesta és una conquesta molt important. A les assemblees adquirim consciència de la nostra força i, a la vegada, discutim, unifiquem la nostra lluita, enfortim la nostra unitat. Aquesta és una victòria que hem de consolidar per tal d'avançar, per tal d'imposar les nostres exigències... »

(D'una fulla del Comitè de S.E.A.T. del P.S.U.C., gener de 1970.)

Fora la policia de la Universitat!

PEL que respecta al moviment universitari, és necessari realitzar un seriós esforç per a que els estudiants catalans, i de manera especial els de la Universitat de Barcelona, segueixin jugant el paper que els correspon en la lluita de masses contra la dictadura. Per a donar una més gran perspectiva a aquest combat, cal evitar el greu error que representa l'oblit de l'etapa actual de la lluita per les llibertats polítiques; cal comprendre que en la lluita pels objectius socialistes, allò que ha de permetre a l'avantguarda revolucionària de realitzar la seva missió dirigent amb la major eficàcia és lligar-se a les masses estudiants, la força de les quals necessitem mobilitzar junt a la de la classe obrera i el poble.

Un altre factor negatiu a superar són les tendències a infravalorar les formes d'organització obertes del moviment estudiant. Es de la més gran importància aconseguir que els estudiants en la seva immensa majoria, d'una manera o altra, elegeixin els seus representants, els seus dirigents, i que aquests acceptin la responsabilitat de la seva acció. Això facilitarà la coordinació de la lluita estudiant als diferents nivells i la d'aquesta amb la del proletariat i la de les masses en general.

Les eleccions anti-Villar Palasí, que han tingut lloc en gairebé totes les facultats de Madrid i en diferents universitats, han provat la seva eficàcia política en aquest sentit.

Els partits i grups polítics revolucionaris, els Comitès d'Acció, l'avant-guarda socialista a la Universitat, alhora que estenen la propaganda del socialisme, l'acció anti-imperialista i en defensa de l'heroic poble del Vietnam, tot allò que els correspon en aquest ordre, han de ser impulsors del combat de tots els estudiants per l'expulsió de la policia de la Universitat, per les seves reivindicacions professionals, culturals i polítiques, per la transformació de l'ensenyança, contra la dictadura i per la democràcia, maldant per aconseguir, en aliança amb els professors, que la Universitat sigui un baluard i una tribuna del conjunt de les forces populars i democràtiques.

En relació amb els intel·lectuals, convé d'insistir en la importància de la lluita en defensa dels seus drets i aspiracions professionals, des d'una ampla perspectiva democràtica, com ha estat posat de manifest en les accions realitzades a la Salvat, I.F.A.C. i Edicions 62, en les eleccions dels Col·legis d'Advocats i Arquitectes i en altres activitats. Per als intel·lectuals, són tasques de primera importància la lluita per la llibertat de creació i d'expressió, la defensa de la llengua i la cultura catalanes, la lluita per l'Amnistia i contra la repressió.

La configuració d'un sector d'intel·lectuals identificats amb la lluita pel socialisme, apareix com un potencial d'aportació ideològica i d'elaboració teòrica que espera la seva aplicació en el camp de la crítica, de les transformacions culturals, de la lluita per les llibertats nacionals de Catalunya, per la democràcia i el socialisme.

(passa a la p. 8)

Pel reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya

LA justa defensa de la personalitat i drets de la nació catalana, de la qual la classe obrera és columna vertebral, ha de ser una de les banderes de combat que cada dia alcem amb més vigor els comunistes i els demòcrates catalans.

El P.S.U. de Catalunya dona el seu suport a totes les accions en defensa de la nostra llengua, de la nostra cultura que, com el recent escrit d'una sèrie d'organitzacions i personalitats catalanes reclamant que sigui instituïda l'ensenyança del català, contribueixin a afirmar la realitat de Catalunya com a nació. El nostre Partit entén, no obstant, que aquesta acció ha d'estendre's a l'exigència del dret de l'ensenyament EN català a tots els nivells, la plena llibertat per a l'edició de diaris, revistes i altres publicacions en llengua catalana, ràdio i televisió en català, autèntica auto-

nomia per a la nostra Universitat i altres mesures que posin fi a totes les discriminacions que sofreixen la nostra llengua i la nostra cultura.

El P.S.U. de Catalunya considera així mateix que cal lliurar una lluita decisiva per les llibertats polítiques per al nostre poble, pel dret a la lluire elecció dels ajuntaments i altres òrgans d'administració local, pel restabliment de les nostres institucions i llibertats autonòmiques, pel reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i el dret del seu poble a l'autogovern i a l'autodeterminació.

UNA altra qüestió que cobra la més gran transcendència a mesura que la crisi de la dictadura s'agreuja, és la tasca política que han de realitzar les forces democràtiques envers l'Exèrcit, envers els Oficials i Caps, per a impedir que l'oligarquia pugui enfrontar-los novament al poble. Amb aquest propòsit, cal que sigui realitzat també un ampli treball polític envers els soldats, envers els joves obrers, estudiants, camperols que s'hagin d'incorporar a files, treball que ha de ser preocupació rellevant de tot el nostre Partit, de la Joventut Comunista i de tots els sectors democràtics.

Difondre, guanyar amplis suports, explicar, l'alternativa democràtica

L'ALTERNATIVA democràtica elaborada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, ha de conquistar el suport de tots els grups polítics, les personalitats i sectors socials més amplis, de tot el poble català i projectar-se al conjunt dels pobles d'Espanya. L'important ara és la difusió i treball d'explicació d'aquesta alternativa, treball que cal acompanyar de la creació arreu d'organismes de lluita pel objectius que la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya

s'assigna.

Els Comitès, Comissions Cíviques i altres organismes unitaris que ja existeixen o que siguin creats per a lluitar per un o alguns dels punts de l'alternativa democràtica poden contribuir a impulsar el moviment unitari i la constitució de comissions de coordinació de caràcter local, els quals han d'estar oberts a tots els sectors i personalitats que desitgen participar a la lluita per la llibertat.

El Partit a la capdavantera

EN els darrers mesos han estat constatat progressos en el desenrotllament del nostre Partit en les diverses comarques de Catalunya i a la capital, Barcelona. Malgrat la repressió soferta durant l'estat d'excepció, el P.S.U. apareix davant dels ulls dels treballadors i del poble, com una força política amb la qual cal comptar, no solament pel nombre dels seus militants i simpatitzants, sinó sobretot per la seva influència de masses, per les seves àmplies relacions, per la seva encertada política i el seu constant combat.

No obstant, la responsabilitat dels comunistes creix en la situació present. Per això

necessitem aconseguir un P.S.U.C. molt més nombrós, amb organitzacions a totes les ciutats i comarques de Catalunya; més preparat política i ideològicament, més arrelat en les masses i millor organitzat, principalment a les grans fàbriques i indústries, a les empreses públiques i en els serveis, en els transports, a les barriades obreres, en els centres d'estudi i cultura, en totes les entitats de masses.

Els objectius detallats en la crida per a la campanya de reforçament del Partit oberta en ocasió del centenari de Lenin i el Cinquantenari del Partit Comunista d'Espanya, constitueixen el guió de treball per a cada una de les organitzacions del Partit, per a cada militant. Els compromisos col·lectius i individuals, el seu control periòdic, el seu constant desenvolupament en el curs mateix de realització, són un element essencial en aquesta batalla.

La Promoció Lenin ha d'incorporar a les files del nostre Partit els millors lluitadors de la classe obrera, dels camperols, dels intel·lectuals, de la joventut obrera, camperola i estudiant, de les dones.

En engrandir el nostre Partit i atreure a ell centenars de nous militants, necessitem elevar el seu nivell polític i ideològic, i mantenir un permanent exercici de la crítica i autocrítica reals, profundes, a tots els nivells, en totes les organitzacions i militants.

Un deure inexcusable de cada comunista és lluitar per la unitat del Partit, combatre les idees alienes a la nostra política i als nostres principis en l'esperit leninista del centralisme democràtic. La més ampla, oberta i fraternal discussió a les organitzacions del Partit ha d'anar acompanyada de la més decidida intransigència enfront del treball fraccional, enfront de qualsevol atac a la política i unitat del Partit, a la seva direcció, vinguin d'allà on vinguin.

Per això, condenem severament l'activitat fraccional d'Eduardo García i Agustín Gómez en el si del P.C. d'Espanya i cridem tots els comitès i militants a rebutjar vigorosament les seves tentatives de rompre la unitat del Partit.

EN ordre a la situació del moviment comunista internacional, el nostre Comitè Executiu es ratifica en la posició defensada conjuntament amb el Partit Comunista d'Espanya a la Conferència Internacional de Moscou i en les posteriors relacions amb els partits comunistes i obrers.

DAVANT les possibilitats que la situació ofereix, moltes són les responsabilitats que recauen en aquest moment històric sobre tots els partits polítics i personalitats de l'oposició, en particular sobre els comunistes.

Els comunistes catalans posarem el més gran vigor i entusiasme per organitzar la lluita de la classe obrera i de les àmplies masses, per unir totes les forces democràtiques en un Pacte per la Llibertat, per assetjar el cop decisiu a l'odiàt règim dictatorial.

Barcelona, gener del 1970

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

**EDUARDO GARCIA
I AGUSTIN GOMEZ**

expulsats del P.C. d'Espanya pel seu treball fraccional

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya ha resolt expulsar a Eduardo Garcia i Agustin Gomez de les files del Partit, per treball fraccional contra el Partit i per la seva campanya contra la unitat, la línia política

**EL COMITE CENTRAL
DEL PARTIT COMUNISTA
D'ESpanya.**

30 de desembre del 1969.